

ПАМ'ЯТКА НАЩАДКАМ

Зима...Сніг лежить все на землі.
Нема нікого, тільки вітер,
Що віє холодом в пітьмі.

Зима...І наша рідна Батьківщина,
І те, у спогадах, бабусине село,
І та держава, то є наша Україна,
То наш народ, що витримав радянське зло.

Яке це зло? То українці знають.
Нехай говорять, що геноциду не було.
Але бабуся й дід ще пам'ятають
Той час, коли їх рідне вимерло село.

Нехай говорять, бо вони не розуміють,
Вони не хочуть знати правду про все це.
Вони живуть сьогодні й тільки вміють
Казати брехні повної слівце.

А спогадів простих селян замало?
Селян, які з останніх сил боролись за життя.
Вони живі, їх не зламало,
А зараз їх відносять в забуття...

Селяни вижили і сіяли зерно,
Весною, вийшовши на рідне поле,
Але щасливі миті не несло воно,
Бо було трупів змерзлих повне море.

Скажи мене, невже ті люди,
Які боролись за життя,
Сьогодні вже забуті всюди?
Немає їх – і пам'яті нема...

Ганьба нащадкам тим, ти чуєш,
Які забули прадідів своїх!
І ти живеш, ти не сумуєш,
А дід не спить від спогадів страшних.

Запам'ятай, нащадок, ти невірний,
Що ти повинен правду нашу зберегти,
Тоді знайдеш і шлях той вірний,
І зможеш цю неправду ти перемогти!